

beslistheid verdedigde haar Mr. Greven²⁾ te Leiden. Dat door de oude economie enkele fouten waren begaan, werd gulweg erkend. Verzoenend werd de hand naar de nieuwe school uitgestoken, al hadden de jongeren oneindig veel zwaarder gezondigd dan de ouden, en paste hun vooral schuldbesef. Gelijken geest ademde de oratie van Mr. Reiger³⁾ te Groningen, die meer bijzonder de houding, welke de klassieke school tot de feiten inneemt, besprak, en constateerde, dat, over het geheel genomen, de klacht, alsof zij in haar zucht tot abstractie alle waarneming van feiten had verwaarloosd, ongegrond was. Van dien verzoenenden geest viel echter niets te bespeuren in de redevoering, waarmee Mr. Treub⁴⁾ aan de overzijde zijn professoraat aanvaardde. Hier was geen sprake van eene poging, om tusschen de beide scholen een vergelijk te treffen. Integendeel — de oude school, door zijne ambtgenooten zoo hoogelijk geprezen, werd door hem scherp veroordeeld en hare stellingen voor totaal onbruikbaar verklaard. Eene uitvoerige, in bijzonderheden afdalende, bestrijding van de klassieke school leverde Mr. Treub in zijne oratie niet; er wordt in dit opzicht meer *geconstateerd* dan *gedebateerd*; en geconstateerd wordt ook, dat bestrijding der oude economie in onze dagen overbodig mag heeten, daar deze vrijwel zich zelve heeft overleefd en bijna geen aanhangers meer telt. Sprekende over haar bloeitijdperk, toen nog de leuze werd aangeheven: „Smith is groot en de staathuishoudkundigen zijn zijne propheten”, laat hij daarop volgen: „Maar 't gebouw dat zoo hecht en heerlijk afgewerkt scheen, is tegen de mokerslagen der socialisten niet bestand gebleken. Het is eene ruïne geworden, waarin sommige ouderen nog wel den sterken burcht van weleer meenen te zien, maar die binnen niet langen tijd alleen herbergzaamheid zal aanbieden aan vleermuizen en nachtuilen.